

[Kr. Kristensen.]

mer an paa, hvilke Varer man skal købe. Men Pristallet er dog, saa vidt jeg ved — og jeg tror dog ogsaa, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen ved det —, netop fastsat paa Grundlag af de Varer, som man i Almindelighed bruger i en Husholdning; og i Pristallet er ogsaa Huslejen indbefattet. Men nu er Forholdet det, at Pristallet er faldet 25 Points, altsaa en Ottendedel, idet det nemlig var 199 i 1922 og er 174 nu, og det bevirker, at den Sum, man faar ind, har saa meget større Købeevne. Naar der tages Hensyn dertil, er Forholdene bedre nu. Man kan faa mere af Livets nødvendige Goder under den nuværende Ordning, end man kunde under den gamle. Det har Betydning i denne Sammenhæng. Vi hører stadig, at man har forringet den sociale Lovgivning, men netop i den Tid, hvor der var ringe Vilkaar for Erhvervslivet, har de i Samfundet daarligst stillede, de, der nyder godt af den sociale Lovgivning, faaet Kaarene forbedret.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Larsen: Der er et gammelt Ord, der siger, at mod Dumheden kæmper selv Guderne forgæves. Jeg har oplyst det ærede Medlem om, at de gamle maa ofre op imod en Trediedel af deres Understøttelse til Husleje, og Huslejen er for Københavns Vedkommende steget med 60—70 pCt. Det ærede Medlem skal faa et Bevis, ogsaa rent praktisk. Rundt omkring i Kommunerne er man begyndt at overveje den Tanke, og flere Kommuner har realiseret Tanken, at bygge smaa Lejligheder, som kan lejes ud til gamle for en meget billig Penge. Det er man nødt til; man kan ikke klare sig med de gamles Hjem. Alene paa Grund af Huslejens Stigning er man nødt til at fremskaffe saadanne Lejligheder. Det vil sige, at Kommunerne sætter sig i ekstraordinære Udgifter, for de faar ingen af de Penge refunderet af Staten.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Koefoed har Ordet for en kort Bemærkning.

Koefoed: Under Hensyn til det ærede Medlem Hr. Holger Larsens sidste Udtalelser skal jeg ikke kæmpe imod ham; da jeg ikke giver mig ud for at være

en Gud, kan det sikkert ikke nytte noget. Med Hensyn til Virkningen af de nugældende Bestemmelser i Forhold til Bestemmelserne i Loven af 1922 skal jeg sige, at jeg som Sogneraadsformand gennem flere Aar har siddet og administreret Lovene; og da vi regnede Forskellen ud, viste det sig, at af 66 Aldersrentenydere var der 34, som fik Tillæg, og 32, som fik mindre end før. Og hele Virkningen af den sidste Lov med de faste Takster viste sig i den Kommune at være omkring 700 Kr. mindre Udgift end efter den gamle Lov. Det er et Tal, som er bygget paa Regnskaber, og som viser, at de 34, som fik Tillæg, har faaet saa meget mere end før, at hele Forskellen blev 700 Kr. Jeg skal særlig nævne, at der var et Ægtepar, i hvis Aldersrente der skete en betydelig Nedsættelse, idet det viste sig, at de havde en Formue paa mellem 12 000 og 13 000 Kr. Deres Aldersrente gik ned fra nogle og fyrretyve Kroner om Maanedens til 8 Kr.; saa dette ene Ægtepar tog altsaa en væsentlig Del af Nedslaget. Endvidere har det vist sig i den Kommune, jeg har haft med at gøre, og ligeledes i de Kommuner, om hvis Forhold jeg har haft Lejlighed til at tale med de forskellige Sogneraadsmedlemmer og Sogneraadsformanden, at Lægehjælpen, som Loven giver Adgang til at yde, og Sygehjælpen, og hvad dermed har fulgt, har man kunnet afholde af det personlige Tillæg, Loven hjemler Ret til at give. Det er kun disse faktiske Oplysninger, jeg har villet give; og deres Rigtighed fremgaar af Regnskaberne.

Socialministeren (Steincke): Det skal ikke lykkes ærede Medlemmer paa dette Tidspunkt af vor Forhandling af denne Sag at faa drevet mig ind i den dyberegaaende Diskussion om Sociallovgivningens Forandring i 1927, som man ønsker, den Diskussion, som vil og maa komme ved Behandlingen af Forsikringslovsforslaget i Løbet af en Maanedes Tid. Men jeg vil blot ikke have, at det skal staa uimodsiget, hvad der er hævdet fra Venstres Side, at der ikke ved Lovgivningsændringerne i 1927 skete andet med Hensyn til den sociale Lovgivning end det, de kalder en Tilpasning til Kronens ændrede Købeevne. Der skete virkelig ud fra mit Synspunkt afgørende Forringelser baade af Aldersrentelovgivningen og Invalidelovgivningen. Der skete med Hensyn til Sygekasselovgivningen baade Forringelser og Forbedringer. Med Hensyn til Aldersrentelovgivningen var det efter mit Synspunkt beklæ-